

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 106
(setembre de 2020)

“Necessitaven una ocasió ...”

Tancament de files en defensa de la Monarquia

És difícil trobar un país en què el discurs nadalenc del Cap de l'Estat tingui a les principals forces polítiques i socials i als mitjans de comunicació tan en suspens. Semblaria una anomalia si no s'apreciès, exactament, el paper de la institució monàrquica com a clau de volta de totes les institucions de l'Estat i com a representant de l'aparell d'Estat heretat del franquisme. Com saben, i no hem de deixar de repetir, l'Estat i les seves institucions no són neutrals o no estan al servei del conjunt de la ciutadania. Aquestes institucions són producte de les relacions contradictòries entre les classes socials i representen els interessos d'una minoria -en concret, del gran capital al temps que preserven els privilegis de l'herència franquista.

El fet que en el marc d'aquestes institucions els treballadors i els pobles hagin aconseguit, després de llarga lluita, inserir conquestes democràtiques o socials no canvia el caràcter de les institucions, i, especialment, de la Corona.

El conjunt de les institucions de l'Estat -el règim- té com a nexa d'unió la Corona, la seva cort, les seves relacions amb les altres institucions: l'exèrcit, l'aparell judicial, els cossos de seguretat, l'alta administració de l'Estat, la pròpia Església catòlica (els privilegis blinden el seu concordat) i la seva identificació amb els interessos de les grans empreses, els bancs, la patronal ...

La Corona és, a el mateix temps, agència subsidiària de l'imperialisme mundial, a qui garanteix el seu suport militar -amb les bases de Rota i Morón, i la defensa dels seus interessos financers per mitjà de la seva participació en les institucions internacionals: l'OMC, la UE, l'FMI ...

És per això, que la relació de la Corona amb els treballadors i els pobles, el grau d'acceptació o no, que es concreta en el suport a la Constitució del 78 és clau per mantenir la “estabilitat” de l'Estat, necessària perquè els capitalistes puguin explotar -extreure la plusvàlua- en millors condicions als treballadors i perquè els drets dels pobles siguin continguts -si no trepitjats - en el marc d'un règim que s'asenta en un sistema autònom que no és, en absolut, el reflex de la satisfacció d'aquests drets sinó la base de la divisió, que atia enfrontaments entre ells per permetre a la Monarquia subsistir.

De annus horribilis en annus horribilis

Des que a l'abril de 2012 Joan Carles I es va trencar el maluc en una cacera d'elefants a Botswana, tot l'edifici mediàtic construït per enganyar al poble sobre la naturalesa de la Corona i el caràcter del rei es va començar a enfonsar. El “rei trempat” es va convertint, a ulls d'una part creixent de la població, en Joan Carles I “el comissionista”. Al juny de l'any 2014, va haver d'abdicar assetjat per la corrupció i els escàndols, però això no ha aturat un procés en què, a ulls de la majoria, la mateixa existència de la Monarquia s'ha qüestionat. De res ha servit la defensa sistemàtica que la gran premsa i part de la intel·lectualitat ha realitzat en pro de rei. Les primeres fissures de masses s'han produït, des del moviment dels indignats de maig de 2010, als partits republicans catalans i bascos. La qual cosa els ha comportat la furibunda ofensiva mediàtica, policial i judicial per enfonsar-los i / o desprestigiar-los.

Cal assenyalar, també, l'obert enfrontament del successor Felip VI, amb el poble català, apallissat per les seves forces policials el 1 d'octubre de 2017 per intentar impedir una votació democràtica, i contra el qual el monarca va atiar a l'aparell judicial en el seu infame discurs del 3 d'octubre.

Ho vulguin o no, la qüestió de la Monarquia està al centre i, amb ella, no és simplement la forma d'Estat, sinó que és el conjunt de la bastida, i els interessos que defensa, el que està en qüestió. Per això, la premsa debat, ho vulguin o no, sobre el fet que el rei, en el seu discurs de Nadal, no hagi dit res sobre la corrupció manifesta del seu pare, que acaba de reconèixer que va estafar a la Hisenda Pública.

La persistent erosió del Règim

“La situació és la següent: els mecanismes de la Unió Europea col·loquen Espanya en posició de sortida de la crisi econòmica, al menys en teoria, però els esdeveniments interns la col·loquen en la necessitat de fer front a la crisi política més greu dels últims quaranta anys ... “(Fernando Onega, 12 de desembre a la Vanguardia. el periodista fa referència en aquest article a la crisi a la cúspide de l'Estat, contrastant amb el fet que el govern acabava d'aprovar els pressupostos ratificats aquests dies al Senat).

Al marge de la consideració, voluntàriament optimista, sobre la crisi econòmica i la

utilització dels fons europeus, Onega és conscient que per a la burgesia, sense un règim estable i assentat tot està en perill; és conscient que el que està en dubte no és “la catadura moral d'un personatge” (que, d'altra banda, no és diferent de la tradició borbònica, aquí hi ha els llibres d'història per a comprovar-ho), sinó que és el “sistema polític en el seu conjunt el que està en dubte”. És per això que les banals frases sobre l'ètica, la moral, la responsabilitat i altres perles són sorra entre els dits. Els fets hi són; el successiu descobriment dels assumptes de Joan Carles, sobretot des del 2014, ocultant el seu llarg recorregut des de 1973 en què Franco li va concedir les seves relacions amb els dirigents dels països productors de petroli. No són excepcions, és l'hàbit de la monarquia i el seu entramat institucional.

És una cosa inseparable del balanç d'aquests més de 40 anys, de la transformació econòmica d'aquest país, de la destrucció d'una bona part de les seves bases econòmiques, particularment industrials, del més baix nivell d'inversió pública en sanitat i educació, de l'atac sistemàtic contra les conquestes obreres, que es concentra avui en particular contra el sistema públic de pensions.

Un règim i les seves institucions que ni tan sols respecten els pactes que promouen Quan Felip VI saluda el compromís de la Unió Europea i els fons de reconstrucció, amb ple coneixement de causa està defensant la utilització d'aquests fons, que com s'ha anunciat aniran en la seva immensa majoria a les grans empreses, que els utilitzaran com és lògic per finançar els seus plans de reconversió o de reajustament de plantilles o simplement per “recomprar el seu deute”. Els fons aniran, també, per al que de nou es diu “associació Privat / públic” o sigui finançar amb diners públics les empreses privades, com es planteja en sanitat i en el que algunes comunitats, com Madrid o Catalunya han passat al davant.

I evidentment la burgesia és conscient que per realitzar aquesta operació és necessari un règim estable.

I aquesta és la tessitura en què es troba el Govern Sánchez. La majoria treballadora reclama que doni satisfacció a les seves reivindicacions. Però defensar la Monarquia avui significa llençar per la borda les reivindicacions i els motius dels

quals una majoria obrera i popular el portà al poder: des del sistema de pensions a les reformes laborals. I el temor del capital i dels seus portaveus és que precisament aquest és avui l'únic govern que pot defensar el règim, davant l'extrema divisió dels "partits" franquistes, reflex de la divisió de l'aparell d'Estat del qual són la seva representació genuïna.

La mateixa crisi dins del Govern actual no és més, en última instància que un reflex de la divisió existent en l'aparell d'Estat.

Qui mana i com fer front

Recordem: a finals de novembre el Pacte de Toledo va adoptar 21 recomanacions. El seu contingut era evident, una nova volta de rosca contra les pensions públiques. Aquest pacte era i és contestat des de l'interior i, és clar, des de l'exterior, amb les persistents mobilitzacions protagonitzades per la COESPE i altres plataformes i seguides per una multitud creixent de militants i responsables sindicals. Dies després, el Parlament adoptà per àmplia majoria les recomanacions

del Pacte de Toledo.

I, de sobte, dies després el ministre Escrivá "decideix" ampliar, pel seu compte, les mesures i planteja, enviant-lo a Brussel·les, sense consultar tan sols amb el Govern, la modificació del període de càlcul de la pensió, que serà calculada en funció dels últims 35 anys en lloc de 25. Mesura persistent d'augment del període de càlcul des de 1982 en què es fixava en dos anys. El govern de Felipe González és el que va iniciar la modificació del càlcul. La "nova" mesura d'Escrivá significarà una reducció mitjana del 5,5 per cent de la pensió.

Vegem, es mareja als partits i sindicats amb mesures per salvar les pensions, diuen que s'aproven al Parlament i després el Govern decideix modificar-les, al parer, per imperatiu, del capital financer i de Brussel·les. Gairebé obertament Nadia Calviño planteja que aquestes mesures són necessàries per obtenir els fons europeus (Europa venia insistint en mesures per "assegurar la sostenibilitat del sistema de pensions"

... o sigui, vam preguntar qui governa, qui mana?

La història es repeteix, el 5 de juliol de 2015 el govern de Syriza a Grècia va sotmetre a referèndum el nou pla d'ajust de la Troica. Els dos terços de la població van votar en contra, i, no obstant això, una setmana després el govern grec va adoptar el pla d'austeritat: Els governs europeus, ja siguin "d'esquerres" o "de dretes" s'assemblen, per la seva submissió al capital financer.

El govern, a casa nostra, està sotmès a la doble influència del capital i la Monarquia, per això ni tan sols respecta els pactes que promou, la qual cosa deixa entre l'espasa i la paret als dirigents sindicals que plantegen que no hi ha altra sortida que el "diàleg social"

Aquest és el quid de la qüestió, sotmetre els treballadors a aquesta política porta a la derrota. Trencar les amarres amb aquesta política és la condició necessària per aconseguir les reivindicacions i, per tant, preservar, si no reconstruir, les organitzacions.

Caminant cap a la republica ...

Iniciatives de la Trobada pels serveis públics, pels drets socials i democràtics, per la República

<http://www.informacionobrera.org/iniciativas-7n/>

Editorial nº 352

<http://www.informacionobrera.org/editorial-io-352/>

www.informacionobrera.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

Carta Semanal
del Comité Central del POSI

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 105
(abril de 2020)

LA VERDAD
2021

calendario republicano
2021